

[Statsministeren.]

Vælgerflertallet fulgt en bestemt Linie, og Mindretallet maa tage lignende Vilkaar, som andre Mindretal før har haft. Mindretallene har Krav paa Adgang til Medarbejderskab og til at øve Indflydelse paa Lovgivningsarbejdets Gang, Forhandlingsvejen er og skal være aaben, og Flertallet bør tage rimeligt Hensyn til Mindretallet, jeg mener endog rimeligere Hensyn, end Tilfældet var, da Venstre og de Konservative raadede med Flertallets Ret. Men naar Forhandlingerne er endt, maa Afgørelsen om fornødent træffes af Flertallet, som har Ansvaret over for Vælgerens Flertal, og saaledes er ogsaa dansk Forfatnings Mening.

Det ærede Medlem Hr. Krag var utilfreds, og det er jo ikke urimeligt, Valgets Udfald gav ham jo ikke nogen Aarsag til Tilfredshed, men han var ogsaa utilfreds med, at Valget overhovedet blev fremkaldt, han siger: jeg har stillet mig tvivlende over for den Klogskab, der fandt Udtryk i en Provokation til Valget — jeg forstaaer selvfølgelig, at det var en Finte til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der aldrig var træt af at kræve Valg. Men denne Finte giver Bagslag. Venstre kunde nemlig heller ikke holde sig tilbage og lade de Konservative være ene om at demonstrere deres Mod. Den 31. August holdt Venstre Landsmøde, og her vedtog man et Manifest, om hvilket man nok tør sige med et gammelt Ord, at det indeholder Edder og Forgift i endnu større Maade, end de Konservative præsterede 14 Dage senere. Det hedder saaledes i dette Manifest:

„Den første paakrævede Foranstaltning er at fjerne det nuværende Styre“, og senere igen:

„Betingelsen for et frugtbart Samarbejde er at fjerne det nuværende Styre gennem en sluttet Opmarch. Valget staaer imellem Statsformynderi og Erhvervslivets frie Udfoldelse.“

Og saa sluttes igen med Opfordring til maalebevidst Samling mod Styret. Saadan kan man naturligvis ikke sige for Spøg, det er jo ikke saadant noget, man staaer og siger, som ingen Mening har, og som ingen skal tage Hensyn til. Den tidligere Minister Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Krag stod Arm i Arm med dette Manifest og provokerede til Valg. Først nu faar vi altsaa at vide, at det ærede Medlem ikke mente noget med det, han mente slet ikke noget med Opmarchen mod Regeringen, han forstod slet ikke Klogskaben i det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers og heller ikke

i sin egen Paakaldelse af Valget. Det er lidt sent, denne Erkendelse kommer.

Jo, jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem ikke paakalder eller ikke engang ønsker Trøst over Valgets Udfald, det vilde jeg heller ikke i hans Sted, der var helt andre Ting, jeg vilde gøre i en lignende Situation, men jeg tør maaske sige, at fordi det ærede Medlem er vred, bør han alligevel ikke staa og haane Vælgerne, som har fældet en afgørende Dom. Derved kommer han jo let ind under den samme Betegnelse, som en Hofjægermester nylig gjorde sig fortjent til, da han talte om „Stauings Stemmekvæg“.

Det ærede Medlem taler om Vælgerne, der ikke vidste, hvad Valget drejede sig om. Ganske urigtigt! Det ærede Medlem spørger, om de $\frac{3}{4}$ Million Vælgere, der stemte med Socialdemokratiet, er Socialdemokrater. Ja, hvem kan nu analysere de forskellige Vælgergrupper? Ingen. Men det faktiske og det vigtigste er, at disse $\frac{3}{4}$ Million Vælgere i hvert Fald ikke vilde have noget at gøre hverken med det ærede Medlem eller det ærede Medlem Hr. Christmas Møller.

Det ærede Medlem drister sig til at paastaa, at det var Bluff, naar vi siger, at Valget bl. a. var paakrævet for at faa Klarhed over Valutalovgivningen af Hensyn til Forhandlingerne med England, og at det var Bluff, naar man efter Valget sendte en Delegation til England. Det var Bluff og intet andet, siger det ærede Medlem. Nej, det var ikke Bluff. Det ærede Medlem burde tænke, før han taler, han kunde jo let have faaet Oplysning hos sin kære Meningsfælleovre i Landstinget. Tiden for Forhandlingerne i London var for længst aftalt med Englænderne, og Tiden faldt sammen med det Tidspunkt, hvor det var muligt at faa den bekendte Forhandling om Smørmarkedet med Australiens og Ny Zealands Repræsentanter. Den Forhandling, der skulde finde Sted, gjaldt Bacon og Smør. Det var derfor naturligt, at Landbruget var repræsenteret, og denne Repræsentation fandt Sted efter Landbrugsorganisationernes eget Ønske. Alt det kunde det ærede Medlem have faaet at vide, saa havde han undgaet at sige Bluff.

Og hvordan er det med Vælgerne, der ingenting vidste? Da Rigsdagen aabnedes den 1. Oktober, angav jeg en Række Spørgsmaal og Forslag, der nu stod til Afgørelse: Gældssanering i Landbruget, fælleskommunal Udligningsordning til Lettelse af Ejendomsskatte, Tilvejebringelse af Arbejde for de arbejdsløse og Hjælp til de arbejdsløse, Lov om Grundforbedringsarbej-